

ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΗ
ΑΣΜΑΤΙΚΗ ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ
ΤΩΝ ΟΣΙΩΝ ΚΑΙ ΘΕΟΦΟΡΩΝ
ΚΟΛΛΥΒΑΔΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ

Ποίμα Μοναχῆς Ἰσιδώρας Ἀγieroθειίτσης.

Ο ΟΣΙΟΣ ΠΑΧΩΜΙΟΣ ΤΗΣ ΧΙΟΥ
(1840-1906)

ΕΚΛΟΣΕΙΣ «ΟΡΘΟΛΟΞΟΣ ΚΥΨΕΛΗ»

ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΗ
ΑΣΜΑΤΙΚΗ ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ
ΤΩΝ ΟΣΙΩΝ ΚΑΙ ΘΕΟΦΟΡΩΝ
ΚΟΛΛΥΒΑΔΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ

Ποίημα Μοναχῆς Ἰσιδώρας Ἀγieroθεϊτίσσης

ΕΚΔΟΣΕΙΣ «ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΚΥΨΕΛΗ»
Σπαρτάκου 6 Συκιές 56626 - Τηλ.: 2310212659
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ 2007

Ἀπολυτίκιον τῶν Πατέρων.
Ἦχος α΄. Τῆς ἐρήμου πολίτης.

Κολλυβάδων πατέρων τὴν χορείαν τιμήσωμεν, Πνεύματος Ἁγίου τοὺς μύστας, οἰκονόμους τῆς χάριτος· Χριστοῦ τὸ Εὐαγγέλιον ἡμῖν, ἐδίδαξαν ἐν χρόνοις χαλεποῖς· καὶ ἀστέρες ὡς ὑπέρφωτοι τῶν ψυχῶν, τῆς πλάνης σκότος λύουσιν. Χαίροις τῶν Θεοφόρων ἢ πλειάς· χαίrete Γένους στήριγμα· χαίrete ἀληθείας οἱ πυρσοὶ καὶ πίστεως ἐκφάντορες.

ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΗ ΑΣΜΑΤΙΚΗ ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ

ΤΩΝ ΟΣΙΩΝ ΚΑΙ ΘΕΟΦΟΡΩΝ
ΚΟΛΛΥΒΑΔΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ

(ὧν ἡ ἱερά σύναξις ἐπιτελεῖται
τῷ Σαββάτῳ τῆς Διακαινησίμου).

ΕΝ Τῷ ΜΙΚΡῷ ΕΣΠΕΡΙΝῳ

Ἰστῶμεν στίχους δ' καὶ ψάλλομεν τὰ ἐξῆς προσόμοια.

Ἦχος δ΄. Ὡς γενναῖον ἐν μάρτυσιν.

Κολλυβάδων ἐπέφανε, τῶν Πατέρων ἡ σύναξις, εἰς χαρὰν ἐόρτιον, καὶ εἰς αἶνεσιν' ἡμᾶς καλοῦσα τοῦ φθέγγεσθαι, σοφίας διδάσκαλοι, ἀληθείας ποταμοί, ἔαρ χάριτος χαίrete· ὡς γὰρ ἔλαφοι, εἰς ὑδάτων πηγὰς τῶν ζωηρῶν, πόθου σβέσαντες τὴν δίψαν, ναμάτων ρεῖθρα προχέετε.

Τὸν Μακάριον μέλψωμεν, Κολλυβάδων τὸν πρόκριτον, τῆς Κορίνθου πρόεδρον, τὸν θεόληπτον· μεγαλυνοῦμεν Νικόδημον, τῆς Νάξου τὸ δώρημα, ὄρους Ἄθω θησαυρόν, τῶν γραμμάτων τε πρόβολου· συνδοξάσωμεν, τὸν λαμπρόν τῆς σοφίας ἀριστέα, Ἄθανάσιον Παρίων, τὸ θεοδοξαστον καύχημα.

Κολλυβάδων αινέσωμεν, τὴν τετράδα τὴν ἔνδοξον, ἣν ἡ Χίος ἔτεκεν, ἡ μυρόνησος· σὺν Νικηφόρῳ τὸν Νήφωνα, Παχώμιον ἔνθεον, καὶ Παρθένιον σεπτόν, κοινοβίων δομήτορας· θείους φύλακας, τῶν θεσμῶν τῶν πατρῶν καὶ τῶν νόμων, ἀρετῶν τε θείους λίθους, τοὺς εὐπρεπεῖα χρυσίζοντας.

Τὸν Γρηγόριον στέψωμεν, ἐν ᾧδαῖς τὸν Νισύριον, Συλιβένης γόνον τε, Ἱερόθεον· σὺν τῷ Σιλβέστρῳ Παῖσιον, Αὐξέντιον Κύριλλον, Σάββα Ἄνθιμον Κοσμᾶν, ἀταδέλφους Παρθένιον· καὶ Εὐμένιον, τὸν Νεκτάριον ἅμα Νικολάῳ, καὶ Παρθένιον Σκουρταίων, σὺν Ἀρσενίῳ τοὺς μάκαρας.

Θεοφόροι Διδάσκαλοι, Κολλυβάδες ἀοίδιμοι, Ἐκκλησίας θέμεθλοι, ἀρραγέστατοι· Εὐαγγελίου οἱ τρόφιμοι, λυχνίαί αἱ φαίνουσαι, Ἀναστάσεως τό φῶς, τὴν σκοτίαν ἐλύσατε· τὴν ψυχόλεθρον, ἀρετῶν ἐπὶ ὄρους ἀναβάντες, καὶ ζωῆς εὐθείαν τρίβον, τοῖς ἐπὶ γῆς ὀμαλίζοντες.

Τοῦ Κυρίου τό τάλαντον, οἷα δοῦλοι πιστότατοι, Κολλυβάδες τίμιοι, ὡς ἐλάβετε· τοῦτο ἰδρῶσιν ἀσκήσεως, νηστείας καὶ δάκρυσι, καὶ παννύχοις προσευχαῖς, πολιτεία ἀμέμπτῳ τε· ἐπαυξήσαντες, εἰς φωτός τὸν νυμφῶνα εἰσελθόντες, τῆς χαρᾶς τῆς αἰωνίου, καὶ τῆς τρυφῆς ἀπολαύετε.

Δόξα. Ἦχος α΄.

Τῶν Ὁσίων πατέρων, τὸν χορόν ἐνθεώτατον, τοὺς θεοφόρους Κολλυβάδες, δεῦτε πάντες ἐγκωμίοις ἀνυμνήσωμεν. Καὶ γάρ οὗτοι ἐν ἀληθείᾳ, τὸν Θεόν τὸν ἐν Τριάδι ἐπέγνωσαν, καὶ ἐν ὁσιότητι καὶ δικαιο-

σύνη, πάσας τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς αὐτῶν ἐλάτρευσαν. Αὐτοῦ δέ εἰς τὰς χεῖρας, τὴν καθαρὰν ψυχὴν ἀπέθευτο, παρ' οὗ ἔλαβον τῶν καμάτων ὡς μισθόν, δόξαν τὴν ἀκήρατον, καὶ ζωὴν τὴν εἰς αἰῶνα διαμένουσαν.

Καὶ νῦν.

Ἐμαρτωλων τὰς δεήσεις προσδεχομένη, καὶ θλιβομένων, στεναγμόν μὴ παρορώσα, πρέσβευε τῷ ἐξ ἁγῶν λαγόνων σου, σωθῆναι ἡμᾶς, Παναγία Παρθένε.

*Ἦ ὁμόηχον Ἀναστάσιμον κατὰ τό·
Ἄμαρτωλῶν τὰς δεήσεις.*

Ἐξαναστάς ἐκ τοῦ τάφου καθὼς προεῖπας, καὶ συνεγείρας, τὸν Ἀδάμ τὸν πεπτωκότα, Δέσποτα τῆς σῆς Μητρός δεήσεσιν, παράσχου ἡμῖν, τοῦ φωτός σου τὴν θέαν.

*Ἀπόστιχα.
Ἦχος πλ. β΄. Τριήμερος ἀνέστης.*

Οσίων Κολλυβάδων χορόν, ἐν δόξῃ ἐξαστράπτοντα, ὁμοφώνως μακαρίσωμεν πιστοί, αὐτοῖς ἀναβοῶντες, Πατέρες Θεοφόροι, ὑπὲρ ἡμῶν Θεῶν πρεσβεύσατε.

Στίχ. Δίκαιος ὡς φοῖνιξ ἀνθήσει...

Μακάριε Κορίνθου ποιμήν, τό χαῖρε σοι φθεγγόμεθα, Ἀθωνίτα ᾧ Νικόδημε σοφέ, συμφώνως ἐπαγάλλου, καὶ σκίρτα τῶν Παρίων, ᾧ Ἀθανάσιε τό καύχημα.

Στίχ. Μακάριος ἀνὴρ ὁ φοβούμενος τὸν Κύριον.

Η λίου Ἀρχιφώτου ἀγαί, Πατέρες τρισμακάριοι, Κολλυβάδες Ἀναστάσεως τό φῶς, ἐκφαίνετε ἐν λόγοις, καί ἔργοις ἀληθείας, καί δαδουχεῖτε γῆς τὰ πέρατα.

Δόξα. Ὅμοιον.

Π ατρί τῷ Ποιητῇ τοῦ παντός, Υἱῷ τε καί τῷ Πνεύματι, τῇ Τριάδι τῇ ἀγίᾳ οἱ πιστοί, τιμὴν τε καί λατρείαν, προσκύνησίν τε δῶμεν, Θεῷ τῷ μόνῳ Βασιλεύοντι.

Καί νῦν. Ὅμοιον.

Α γγέλων τὰς χορείας σεμνή, Παρθένε παναμώμητε, ὑπερέβης ὡς τεκοῦσα τὸν Χριστόν, Ὅν αὐταὶ μετὰ δέους, λατρεύουσι καί φόβου, καί ἀτενίσαι οὐ δεδύνηται.

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος α΄. Τῆς ἐρήμου.

Κ ολλυβάδων Πατέρων τὴν χορείαν τιμήσωμεν, Πνεύματος Ἁγίου τοὺς μύστας, οἰκονόμους τῆς χάριτος· Χριστοῦ τό Εὐαγγέλιον ἡμῖν, ἐδίδαξαν ἐν χρόνοις χαλεποῖς· καί ἀστέρες ὡς ὑπέρφωτοι τῶν ψυχῶν, τῆς πλάνης σκότος λύουσιν. Χαίροις τῶν θεοφόρων ἢ πλειάς, χαίρετε Γένους στήριγμα· χαίρετε ἀληθείας οἱ πурσοί, καί πίστεως ἐκφάντορες.

ΕΝ Τῷ ΜΕΓΑΛῶ ΕΣΠΕΡΙΝῶ

Ἰστώμεν στίχους ι΄ καί ψάλλομεν τὰ δ΄ Ἀναστάσιμα τοῦ ἤχου. Εἶτα τῶν Ὁσίων Κολλυβάδων τὰ ἐξῆς·

Ἦχος α΄. Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος.

Ω τῶν σῶν θαυμάτων Δέσποτα! ὡς ἀγῆ φαεινή, ἐν τῷ κόσμῳ ἔλαμψε, Πατέρων περιφανῶν, ἢ θεία σύναξις. Ἀγάλλου χαρμονικῶς, ἢ Ἐκκλησία ὡς μήτηρ καλλιτέκνος. Καλοῦσα πάντας πιστοὺς, πρὸς εὐωχίαν Θεῷ δέ κραυγάζουσα. Θεῖους Κολλυβάδας δέχου, εἰς πρεσβείαν Κύριε, καί τῆς σῆς Βασιλείας, δαιτυμόνας ἡμᾶς ποιήσον.

Χ ορόν σεπτῶν Κολλυβάδων αἰνῶ! Τῆς Τριάδος μύστας, Παρακλήτου στόματα, ταμεῖα καινοπρεπῆ, τῆς θείας χάριτος. Καυχᾶται χαρμονικῶς, τό Ἀγιώνυμον Ὅρος τοῦ Ἄθωνος. Ἀπέτεκε γάρ υἱούς, καί κληρονόμους, αἰῶνος τοῦ μέλλοντος. Καί ἡ οἰκουμένη πᾶσα, εὐφροσύνως γέγηθε, τῶν πατέρων τοὺς ἄθλους, θησαυρόν ὡς μέγα ἔχουσα.

Χ ριστοῦ ὁ λόγος ὁ ἅγιος, Κολλυβάδες θεῖοι, εἰς γῆν τὴν πανάγαθον, ἐσπάρη τῶν καρδιῶν, τῶν πραοτάτων ἡμῶν. Καί ἔδωκεν ἀληθῶς, εἰς ἑκατόν τόν καρπὸν τὸν ἀθάνατον. Ἀρότρω γάρ προσευχῶν, καί ταῖς συντόνοις νηστεῖαις καί δάκρυσιν· καί τῇ καρτε-

ρία κόπων, τῆς στερῆρας ἀσκήσεως, γεωργήσαντες τοῦτον, εἰς αἰῶνας μακαρίζεσθε.

Ἔτερα. Ἦχος πλ. δ'. Τί ὑμᾶς καλέσωμεν.

Ἄσμασι καινοῖς εὐφημείσθω μοι· ὁ Μακάριος, Κορίνθου ὁ θεόσοφος ποιμὴν· ὁ Νικόδημος, τῆς Νάξου καὶ τοῦ Ἄθωνος φωστήρ· Παρίων, στολισμός ὁ Ἀθανάσιος· Πατέρων, Κολλυβάδων θεῖοι πρῶταρχοι· θεσμούς ἁγίους τηρήσαντες, καὶ τούτους οἱ ἐκδιδάξαντες. Συγράμμασι, καὶ ἡθῶν τῇ τελειότητι.

Νήφωνα ἡ Χίος ἀπέτεκε, Κοινοβίων προεστῶτα, Νικηφόρον τε σεπτόν· Καὶ Παρθένιον σὺν θείῳ, Παχωμίῳ τούς κλεινοὺς· ἡ Πάρος, στόμα πάγχιρσον τόν Κύριλλον· ἡ Ἄνδρος τόν περιδοξόν Αὐξέντιον· ἡ Νάξος Πλανᾶ Νικόλαον, τόν Σίλβεστρον ἡ Καισάρεια. Ἡ Κάλυμνος, θεῖον Σάββαν οὐς αἰνέσωμεν.

Γόνον Συλιβένης ὑμνήσωμεν, Ἱερόθεον τόν πάνυ, σὺν Κοσμᾷ τῷ Αἰτωλῷ· Καὶ Παρθένιον συνάμα Εὐμενίῳ ἀδελφούς· τῆς Πάρου, πολιοῦχον τόν Ἀρσένιον· Ῥωσίας μέγα κλέος τόν Παῖσιον· Σκουρταίων τιμὴν Παρθένιον, Γρηγόριον τόν Νισύριον. Νεκτάριον, Πενταπόλεως καὶ Ἄνθιμον.

Ἡ τά ἐπόμενα. Ὅμοια.

Στόματα τοῦ Λόγου ἀσίγητα, Εὐαγγέλιον τό θεῖον, ἐκηρῦξατε πιστοῖς· καί ἐκ πλάνης τῆς ζοφώδους, ἐλυτρώσασθε πολλούς Πατέρες, Κολλυβάδες ἱερώτατοι· Ἀγγέλων καὶ ὁσίων ἰσοστάσιοι· Ἐδέμ τῆς θείας οἰκήτορες, τῷ Θρόνῳ Θεοῦ ἰστάμενοι· Αἰτήσασθε, ἡμῖν πᾶσι θεῖον ἔλεος.

Δάκρυσι καὶ πόνοις ἀσκήσεως· ὦ Πατέρες Κολλυβάδες, τόν χιτῶνα τῆς ψυχῆς· ὠραΐσατε ἐνθέως, οἷα φίλοι τοῦ Θεοῦ· νηστεΐαις, ἀγρυπνίαις καὶ δεήσεσι· τό σῶμα ὑπετάξατε τῷ πνεύματι· καὶ νῦν ζωὴν πρὸς τὴν ἄληκτον, καὶ φέγγος τῆς Ἀναστάσεως. Μετέβητε, ἀκορέστως ἀγαλλόμενοι.

Ἄθωνος τό Ὅρος ἀγάλλεται· καὶ αἱ νῆσοι τοῦ Αἰγαίου, ἐευφραίνονται ἡμῖν· Θεοφόροι Κολλυβάδες, οἱ σπουδάσαντες Χριστοῦ· τὴν θείαν οὐρανόθεν πολυμάθειαν· καὶ πρᾶξιν, θεωρίας ὡς ἐπίβασιν· ἡμῖν ἀξίως μετέδοτε, ἐν τρόποις τῆς ἀγαθότητος· Διδάξατε, ἡμᾶς πράττειν τά σωτήρια.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ'.

Τόν οὐρανόφρονα χορόν, τῶν σεβασμίων πατέρων, δεῦτε πάντες γηγενεῖς, ἐν εὐσήμεν ἡμέρα πανηγύρεως λαμπρᾶς, χαρμονικῶς ὑμνολογήσωμεν. Χαίρετε λέγοντες αὐτοῖς, ὦ Κολλυβάδες ἱερώτατοι, τῆς Παναγίας Τριάδος μύσται, καὶ κήρυκες περιλάλητοι. Χαίρετε οἱ τόν ζυγόν τοῦ Κυρίου, τόν χρηστόν καὶ ἐλαφρύν, ἐπ' ὧμων ἄραντες, καὶ Αὐτῷ ἀκολουθήσαντες, ἀπαρνησάμενοι τά τοῦ κόσμου τερπνά καὶ ἐπίκηρα· Χαίρετε οἱ τὴν ὁδόν τὴν στενήν, ἐν πλατυσμῷ καρδίας αἰσίως βαδίσαντες, καὶ τόν καύσωνα τῆς ἡμέρας, περιχαρῶς βαστάντες, λαβόντες δέ παρά Χριστοῦ, τῆς χαρᾶς τῆς αἰωνίου τό δηνάριον. Χαίρετε τῆς Ἀναστάσεως κοινωνοί, καὶ φωτός τοῦ ἀπροσίτου, οἱ κληρονόμοι καὶ συμμετοχοί. Αὐτοῦ τὰς ἐλλάμψεις, ἀξιώσατε ἰδεῖν, τούς μελωδοῦντας ἐκ πόθου, τῆς Ὑμῶν πολιτείας, τά μεγαλεῖα τά ἐξαίρετα.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ο Βασιλεύς τῶν οὐρανῶν, διά φιλανθρωπίαν, ἐπί τῆς γῆς ὄφθη, καί τοῖς ἀνθρώποις συναναστράφη· ἐκ Παρθένου γάρ ἀγνῆς, σάρκα προσλαβόμενος, καί ἐκ ταύτης προελθὼν, μετὰ τῆς προσλήψεως, εἰς ἔστιν Υἱός, διπλοῦς τὴν φύσιν, ἀλλ' οὐ τὴν ὑπόστασιν· διό τέλειον αὐτόν Θεόν, καί τέλειον ἄνθρωπον, ἀληθῶς κηρύττοντες, ὁμολογοῦμεν Χριστόν τὸν Θεόν ἡμῶν· ὃν ἰκέτετε Μήτηρ ἀνύμφευτε, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

*Εἴσοδος· τό, Φῶς ἰλαρόν... τό Προκείμενον
τῆς ἡμέρας, καί τὰ Ἀναγνώσματα.*

Γενέσεως τό Ἀνάγνωσμα (Κεφ. ΙΔ', 14).

Ακούσας Ἄβραμ, ὅτι ἠμχαλώτενται Λώτ ὁ ἀδελφιδοῦς αὐτοῦ, ἠρίθμησε τοὺς ἰδίους οἰκογενεῖς αὐτοῦ, τριακοσίους δέκα καί ὀκτώ, καί κατεδίωξεν ὀπίσω αὐτῶν ἕως Δάν· καί ἐπέπεσεν ἐπ' αὐτούς τὴν νύκτα, αὐτός καί οἱ παῖδες αὐτοῦ μετ' αὐτοῦ· καί ἐπάταξεν αὐτούς, καί ἐδίωξεν αὐτούς, ἕως Χοβάλ, ἣ ἔστιν ἐν ἀριστερᾷ Δαμασκοῦ. Καί ἀπέστρεψε πᾶσαν τὴν ἵππον Σοδόμων, καί Λώτ τὸν ἀδελφιδοῦν αὐτοῦ ἀπέστρεψε, καί πάντα τὰ ὑπάρχοντα αὐτοῦ, καί τὰς γυναῖκας, καί τὸν λαόν. Ἐξῆλθε δέ βασιλεύς Σοδόμων εἰς συνάντησιν αὐτῷ, μετὰ τό ἀποστρέψαι αὐτόν ἀπό τῆς κοπῆς τοῦ Χοδολογόμορ, καί τῶν βασιλέων τῶν μετ' αὐτοῦ, εἰς τὴν κοιλάδα τοῦ Σαβῆ· τοῦτο ἦν πεδίον βασιλέως. Καί Μελχισεδέκ, βασιλεύς Σαλήμ, ἐξήνεγκεν ἄρτους καί οἶνον· ἦν δέ ἱερεὺς τοῦ Θεοῦ τοῦ ὑψίστου. Καί εὐλόγησε τὸν Ἄβραμ, καί εἶπεν· Εὐλογημένος Ἄβραμ τῷ Θεῷ τῷ ὑψίστῳ, ὃς ἔκτισε τὸν οὐρανόν, καί τὴν γῆν· καί εὐλογητός ὁ Θεός ὁ ὑψιστος, ὃς παρέδωκε τοὺς ἐχθρούς σου ὑποχειρίους σοι.

Δευτερονομίου τό Ἀνάγνωσμα (Κεφ. Α', 8).

Εἶπε Μωσῆς πρὸς τοὺς υἱοὺς Ἰσραὴλ· Ἴδετε, παραδέδωκεν ἐνώπιον ὑμῶν τὴν γῆν· εἰσελθόντες κατακληρονομήσατε τὴν γῆν, ἣν ὥμοσα τοῖς πατράσιν ὑμῶν, τῷ Ἀβραάμ καί τῷ Ἰσαάκ καί τῷ Ἰακώβ δοῦναι αὐτοῖς, καί τῷ σπέρματι αὐτῶν μετ' αὐτούς. Καί εἶπα πρὸς ὑμᾶς ἐν τῷ καιρῷ ἐκείνῳ λέγων· Οὐ δύνησομαι μόνος φέρειν ὑμᾶς. Κύριος ὁ Θεός ὑμῶν ἐπλήθυνεν ὑμᾶς, καί ἰδοὺ ἔστε σήμερον ὡς τὰ ἄστρα τοῦ οὐρανοῦ τῷ πλήθει. Κύριος ὁ Θεός τῶν πατέρων ὑμῶν, προσθεῖη ὑμῖν ὡς ἔστε, χιλιοπλασίως καί εὐλογῆσαι ὑμᾶς, καθότι ἐλάλησεν ὑμῖν. Καί ἔλαβον ἐξ ὑμῶν ἄνδρας σοφοὺς καί ἐπιστήμονας καί συνετούς καί κατέστησα αὐτούς ἡγεῖσθαι ἐφ' ὑμῶν χιλιάρχους καί ἑκατοντάρχους καί πεντηκοντάρχους καί δεκάρχους καί γραμματοεισαγωγεῖς τοῖς κριταῖς ὑμῶν. Καί ἐνετειλάμην τοῖς κριταῖς ὑμῶν ἐν τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, λέγων· διακούετε ἀνά μέσον τῶν ἀδελφῶν ὑμῶν καί κρίνετε δικαίως ἀνά μέσον ἀνδρός καί ἀνά μέσον ἀδελφοῦ καί ἀνά μέσον προσηλύτου αὐτοῦ. Οὐκ ἐπιγνώση πρόσωπον ἐν κρίσει, κατὰ τὸν μικρόν καί κατὰ τὸν μέγαν κρινεῖς· οὐ μὴ ὑποστείλῃ πρόσωπον ἀνθρώπου, ὅτι ἡ κρίσις τοῦ Θεοῦ ἔστι.

Σοφίας Σολομῶντος τό Ἀνάγνωσμα (Κεφ. Δ', 7-15).

Δίκαιος, ἐάν φθάσῃ τελευτῆσαι, ἐν ἀναπαύσει ἔσται. Γῆρας γάρ τίμιον, οὐ τό πολυχρόνιον, οὐδέ ἀριθμῷ ἐτῶν μεμέτρηται. Πολιά δέ ἔστι φρόνησις ἀνθρώποις· καί ἡλικία γήρως, βίος ἀκηλίδωτος. Εὐάρεστος τῷ Θεῷ γενόμενος, ἠγαπήθη, καί ζῶν μεταξὺ ἀμαρτωλῶν, μετετέθη. Ἡρπάγη, μὴ κακία ἀλλάξη σὺνεσιν αὐτοῦ, ἢ δόλος ἀπατήση ψυχὴν αὐτοῦ. Βασκα-

νία γάρ φαυλότητος ἄμαυροῖ τά καλά, καί ῥεμβασμός ἐπιθυμίας μεταλλεύει νοῦν ἄκακον. Τελειωθεῖς ἐν ὀλίγῳ, ἐπλήρωσε χρόνους μακρούς· ἀρεστή γάρ ἦν Κυρίῳ ἡ ψυχὴ αὐτοῦ· διὰ τοῦτο ἔσπευσεν ἐκ μέσου πονηρίας. Οἱ δέ λαοὶ ἰδόντες, καὶ μὴ νοήσαντες, μηδέ θέντες ἐπὶ διανοίᾳ τό τοιοῦτον· ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ὁσίοις αὐτοῦ, καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΛΙΘΗΝ.

Ἦχος α΄.

Ἡ πανάμωμος νύμφη, τοῦ Βασιλέως τῶν ὅλων, Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, πιστῶν δέ μήτηρ καὶ τροφός, ἡ ἐκκλησία ἡ ἁγιωτάτη, σήμερον συγκαλεῖ ἡμᾶς, εἰς εὐωχίαν μυστικὴν, καὶ ἑορτὴν παγχαρμόσυνον. Τοὺς ἄθλους προβάλλουσα ἡμῖν, τῶν Κολλυβάδων πατέρων, καὶ τὰ σεπτὰ αὐτῶν κατορθώματα, καὶ τὰς τοῦ πνεύματος θαυμαστάς ἀριστείας, καὶ τῆς καλλίστης νίκης τὰ τρόπαια. Οὗτοι γάρ οἱ τρισμακάριοι, τὴν πτωχείαν ὡς τρυφὴν ἀδάπανον ἐλογίσαντο, τὴν ἀκτημοσύνην ὡς πλοῦτον, τὴν σκληραγωγίαν ὡς ἀνάπαυσιν, καὶ πᾶσαν ἄλλην ἄσκησιν, ὡς μέγαν θησαυρόν ἠγησάμενοι, ἐν σπουδῇ ἠσπάσαντο. Νῦν δέ, πεποικιλμένοι τῶν ἀρετῶν τὴν εὐπρέπειαν, τῷ θρόνῳ τῆς θείας δόξης παριστάμενοι, τῆς ἀληθοῦς μετέχουσιν ἀγαλλιάσεως, καὶ ἡμῖν ἐξαιτοῦνται, τῶν ἐπηγγελμένων ἀγαθῶν, τὴν αἰωνίαν ἀπόλαυσιν.

Ἦχος β΄.

Ὁ Ἄθως, τό ἱερόν καὶ ἀγιόλεκτον Ὅρος, καυχᾶται καὶ γάννυται, εὐλόγως ὑμῖν ὧ Κολλυβάδες, Πατέρες περιώνυμοι. Ἐν χρόνοις γάρ σκολιοῖς καὶ διεστραμμένοις, τὴν καλλίστρατον τοῦ οὐρανοῦ πορείαν,

εὐθυπόρως ἀνύσαντες, ἐν εὐπειθείᾳ καρδίας, εἰς ὄρος ἀνέβητε τῆς ἀπαθείας, καὶ εἰς πόλιν εἰσήλθετε Θεοῦ τοῦ ζῶντος. Ἐνθα ὁρᾶτε καθαρῶς καὶ ἐν προσώπῳ ἀγίῳ, τόν μόνον καθαρὸν καὶ πανάγιον Κύριον, τόν ἐν Τριάδι προσκυνούμενον, καὶ ὑπ' Ἀγγέλων ἀσιγήτως μελωδούμενον. Αὐτόν οὖν ἐκτενῶς ἱκετεύσατε, τοῦ φωτίσαι καὶ ἡμῶν τῆς ψυχῆς τὰ ὄμματα, ὅπως ὁρῶμεν καθαρῶς τῆς Βασιλείας, τῆς ἐπουρανοῦ τὴν λαμπρότητα. Καὶ Χριστόν δοξολογῶμεν ἀπαύστως, τόν ἐκ τῶν νεκρῶν ἐξαναστάντα, καὶ πᾶσι παρεχόμενον, τό φῶς τῆς Ἀναστάσεως, τό γλυκύ καὶ ἀνέσπερον.

Ἦχος γ΄.

Χ εἶρας κροτήσωμεν πάντες οἱ βροτοί, ἐν χαρᾷ ἀγαλλιώμενοι, καὶ ἐν καρδίᾳ καθαρᾷ καὶ χεῖλεσιν ἀρῥυπώτοις, τοὺς Κολλυβάδας Πατέρας, ἀξιοπρεπῶς μακαρίσωμεν. Καὶ γάρ οὗτοι οἱ μακάριοι τόν ἀγῶνα τόν καλόν, μέχρι τέλους ἠγωνίσαντο. Ἐκτήσαντο δέ πένθος τό χαροποιόν, πραότητα βαθυτάτην, δικαιοσύνην τε Θεοῦ, ἐπέινασαν καὶ ἐδίψησαν ἐν ἐφέσει. Ἐλεήμονες γενόμενοι καὶ ταπεινοὶ τῇ καρδίᾳ, ὑπέμειναν ὄνειδισμούς, διωγμούς τε καὶ πλείστας θλίψεις. Ὅθεν λαβόντες ἐκ Θεοῦ, τοῦ μισθοῦ τὴν πλησμονήν, εἰς Βασιλείας οὐρανῶν τὰς σκηνώσεις καταπαύουσιν. Καὶ ἡμῖν παρέχουσιν, ταῖς αὐτῶν παρακλήσεσιν, οἰκτιρμῶν τῶν Πατρικῶν τὰς ἀφάτους δωρεάς, καὶ χαρὰν τὴν αἰώνιον.

Ἦχος δ΄.

Τ οὺς τῆς Τριάδος τῆς Ἀρχιφώτου καὶ Παντουργοῦ, τρεῖς θεαυγεῖς καὶ μεγαλοφώνους κήρυκας, τῆς τρισαγίου θεότητος τοὺς τρεῖς ὑπερσόφους διδασκάλους, τῶν Κολλυβάδων Πατέρων τὴν Τριάδα τὴν

πρώτην καὶ ἀρχικὴν, δεῦτε ἐν φωναῖς ἁσμάτων μεγαλύνωμεν. Μακάριον, τὸν τῆς Κορίνθου γόνον ἱερόν, καὶ σοφὸν αὐτῆς Ἀρχιθύτην, τὸν ποιμένα τῶν προβάτων τῶν λογικῶν, καὶ τῶν Μοναζόντων ἀλείπτῃν. Νικόδημον ὁμοῦ, τῆς Νάξου βλαστόν τὸν πολύφορον, καὶ τοῦ ἁγιολέκτου Ἰθωνος καύχημα περιβλεπτον, τῶν δὲ γραμμάτων πρόβολου καὶ φωστῆρα θεοπύρσειτον. Συνάμα δὲ Ἰθανάσιον, τῆς Πάρου τὸν καλλίκαρπον βλαστόν, καὶ τοῦ γένους ἡμῶν ἀξιέραστον διδάσκαλον, τοὺς καλάμους τοὺς θεοκινήτους, τῆς σοφίας τὰ ὄργανα καὶ τοῦ πνεύματος τὰ καθαρὰ οἰκητήρια. Τούτους ὑποῦντες ἐν μέλεσιν ἱεροῖς, τῷ Θεῷ τῷ ἐν Τριάδι πρέσβεις εὐμενεῖς, ὑπὲρ τοῦ κόσμου παντός προβαλλόμεθα.

Ἦχος πλ. α΄

Χαίρει ἡ μυρόνησος Χίος, καὶ μητροπρεπῶς εὐφραίνεται, τετράδα θεῖαν τῶν Κολλυβάδων Πατέρων, τῇ Ἐκκλησίᾳ Χριστοῦ ὡς ἀναδείξασα. Νήφωνα τὸν ἡγιασμένον τῶν Κοινοβίων προεστῶτα, καὶ τῆς ἡσυχίας διδάσκαλον. Νικηφόρον ἔτι, τῶν ἀσκητῶν τὴν καλλονὴν, καὶ Μοναζόντων κανόνα ἀκριβέστατον, τὸν ἐπόμενον καλῶς τοῖς εὐαγγελικοῖς παραγγέλμασιν. Ἰσαύτως Παρθένιον, τὸν τῆς ἀγνείας φίλον καὶ ἐπώνυμον, τῆς καθαρότητος δοχεῖον, καὶ τῆς ἀειπαρθένου καὶ Θεοτόκου, λάτρην καὶ ἰκέτην διάπυρον. Ὅμοῦ δὲ καὶ Παχώμιον, τὸν ἐπ' ἐσχάτων ἐκλάμπαντα, ἀρετῶν τὸν δόκιμον ἐργάτην. Μοναζουσῶν δὲ πατέρα καὶ χειραγωγόν, τὸν δομήσαντα παρθενῶνα ἱερόν, εἰς Θεοῦ τῶν ὄλων αἴνεσιν. Ταῖς αὐτῶν ἰκεσίαις Κύριε, δός ἡμῖν ἄφεσιν πταισμάτων, καὶ γνῶσιν τὴν ἀληθινὴν, τοῦ φυλάττειν τὰ σά δικαιώματα, ἃ παρὰ τῶν ἁγίων Πατέρων ἐδιδάχθημεν.

Ἦχος πλ. β΄

Θεῖως μεγαλύνθητι ὃ ἱερόνησος Πάρος, ὅτι ἐκ σοῦ ἀνεβλάστησαν, τοῦ παραδείσου τὰ πολυτίμητα ἄνθη, οἱ τῶν Κολλυβάδων ἐξέχοντες Πατέρες. Ἰθανάσιος ὁ κάλαμος τοῦ Πνεύματος, καὶ τῆς σοφίας τὸ λίκνον καὶ τὸ θεῖον ἐνδιαίτημα. Κύριλλος δὲ, τὸ εὐωδέστατον στόμα τῆς ἀληθείας, τὸ λαλήσαν τοῖς πιστοῖς, ὡς ἄλλος χρυσοῤῥήμων, τὸν ἀκίβδηλον πλοῦτον τοῦ Εὐαγγελίου. Ἄρτι δὲ λαμπρύνει σε, ὡς μέγας πολιοῦχος σου, ὁ κλεινός Ἄρσένιος, τῶν θαυμάτων ὁ πληρέστατος ποταμός, ὁ ἐξ Ἰπείρου προελθὼν καὶ σὲ ἐμπλήσας, τοῖς ζωηρῶν νάμασιν. Αὐτῶν θαροῦντες καὶ ἡμεῖς ταῖς ἱεραῖς πρεσβείαις, τῶν πλημμελημάτων αἰτούμεθα ἰλασμόν, ὅπως εὖρωμεν παρὰ Θεοῦ, ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς κρίσεως.

Ἦχος πλ. δ΄

Τῶν Κολλυβάδων χαίρετε, ὃ ἐκλεκτοὶ καὶ θεοκόσμητοι στῦλοι, Πατέρες πανσεβάσμοι. Ἄνθιμε Κεφαλληνίας τὸ κλέος, ὁ τῶν ὀμμάτων τῶν προσκαίρων στερηθεῖς, τοῖς δὲ καρδίας ὀφθαλμοῖς, φωτὸς τοῦ ἀνεσπέρου ἀπολαύων, καὶ τούτου ταῖς ἀστραπαῖς μυστικῶς καταυγαζόμενος· ὁ κηρύξας τὸν Λόγον τοῦ Θεοῦ, ταῖς ὑποδούλοις νήσις, καὶ Μονὰς πλείστας ἀνεγείρας, εἰς δοξολογίαν τοῦ τὰ πάντα κτίσαντος. Καὶ σύ Κοσμᾶ θεσπέσιε, τῆς Αἰτωλίας γέρας σκίρτησον, ὁ ἀφυπνίσας τὸν λαόν τοῦ Θεοῦ, καὶ διδάξας τῆς ἀληθείας τὴν πηγὴν, καὶ τὴν τῆς ψυχῆς ἐπὶ τὰ καλά ἐγρηγορσιν. Αὐτῶν τὴν μάθησιν διψῶντες καὶ ἡμεῖς, ὡς ἰκέτες ταπεινοὶ ἐκζητοῦμεν, τὴν πρὸς τὸν Θεόν ἡμῶν μεσιτείαν, τὴν εὐπρόσδεκτον.

Ἦχος πλ. δ'.

Τούς θειοτάτους λειτουργούς, καί μύστας τοῦ Κυρίου, τούς ἐν ὑστέροις χρόνοις λαμπρύναντας, τῶν Κολλυβάδων τόν χορόν, δεῦτε ἐν αἰνέσει μακαρίσωμεν. Νεκτάριον τῆς Πενταπόλεως τόν σοφόν Ἀρχιεπίμηνα, Αἰγίνης δέ θησαυρόν καί πλοῦτον θαυματόβρυτον. Νικόλαον δέ πάλιν τόν Πλανᾶ, τόν ἀπλοῦν καί ταπεινόν τῆ καρδία, Νάξου τό θρέμμα τό κάλιστον, καί τοῦ Ἄστεως τῶν Ἀθηνῶν τό σέμνωμα. Σύν τούτοις τήν δυάδα, τῶν ἀταδέλφων τῆς Κρήτης ὑμνήσωμεν, Παρθένιον καί Εὐμένιον, τήν Μονήν τοῦ Κουδουμᾶ τούς ἀνεγείραντας. Αὐτῶν ταῖς διδαχαῖς στοιχοῦντες, ὡς δοῦλοι καί ἡμεῖς ἀγαθοί, τό δοθέν τάλαντον φιλοπόνως ἐργασώμεθα.

Ἦχος πλ. α'.

Χιτῶνας τῆς ψυχῆς λαμπρύναντες, τῶν ἀγαθῶν τῆ ἐπιδόσει, λευχειμονοῦντες προβάλλουσιν ἡμῖν, τῆ φωτοχυσία τῆ αὐλῶ λαμπόμενοι, οἱ Κολλυβάδες οἱ πανιέροι. Σίλβεστρος ὁ Καισαρεύς, ὁ τῆς θεωρίας ὑψιπέτης ἀετός, καί Γρηγόριος ὁ Νισύριος, ἡ φιλόπονος μέλισσα τῶν καλῶν κατορθωμάτων. Παρθένιος τῶν Σκουρταίων καύχημα, καί τοῦ Ἄθωνος ἐγκαλώπισμα, καί Ἱερόθεος Συλιβένης ὁ γόνος, καί τοῦ Μωρέως λύχνος ἰλαρώτατος. Παῖσιος δέ πάλιν, τῶν Ῥώσων ἡ τιμία κορωνίς, τῶν δέ γραμμάτων ἡ κρηπίς ἡ ἐξαίρετος. Καί Αὐξέντιος ὁ ἐξ Ἄνδρου ὀρμώμενος, τῶν χαρισμάτων τοῦ Πνεύματος διόπτρα, καί τῶν ἐν Καρτελί πιστῶν τό θεοπρόβλητον στήριγμα. Σύν αὐτοῖς ὑπερλάμπει Σάββας, τῆς Καλύμνου ὁ υἱός, τῆς πίστεως ὁ ἀμετάθετος βράχος. Θεόν τόν εὐδιάλακτον, σύν πᾶσι τοῖς λοιποῖς ἐξιλεοῦσιν, ὑπέρ ἡμῶν τῶν ἐν πίστει τιμώντων, αὐτῶν τά θεῖα μνημόσυνα.

Δόξα. Ἦχος πλ. α'.

Τῶν τιμίων διδασκάλων τοῦ γένους ἡμῶν, τῶν καλλιγράφων ἀριστέων τοῦ πνεύματος, τήν θεοσύστατον χορείαν, τούς περιφήμους Κολλυβάδας πατέρας, δεῦτε πιστοί θεοπρεπῶς ἐπαινέσωμεν. Τῷ γάρ φωτί τῶν καλλίστων ἔργων λάμπαντες, ὡσεὶ λύχνοι φαινοί, τόν τῆς πλάνης καί ἀγνωσίας σκοτασμόν, εὐχερῶς διέλυσαν. Καί ἐπὶ λυχνίαν τεθέντες, τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, πᾶσι τοῖς ἐν γῆ, ἀεὶ φαίνουσι καλῶς, τοῦ Εὐαγγελίου τήν λαμπρότητα. Καί οὕτω πάντας πείθουσι, τοῦ τηρεῖν τάς ἐντολάς, καί Θεόν τόν Νομοδότην δοξάζειν, τόν ἐν Ἁγίοις δοξαζόμενον, καί δι' αὐτῶν μεγάλως θαυμαζόμενον. Αὐτῶν ταῖς ἱεραῖς ἐντεύξεσιν, δίδου καί ἡμῖν ὁ Θεός, τόν θησαυρόν τῶν δωρεῶν, καί τοῦ σοῦ ἐλέους τήν ἄβυσσον.

Καί νῦν. Ὁμώχον.

Τοῦ θανάτου τό πικρόν βασιλείον, τῷ σῶθι θανάτῳ κατήρηται Κύριε, καί ἡ τυραννίς τοῦ Ἄδου πέπαιται, τῆ ἐκ νεκρῶν ἐγέρσει σου. Πάντες δέ οἱ ἐξ Ἀδάμ καταλαμπόμενοι, τῷ ἀνεσπέρῳ φωτί τῆς Ἀναστάσεως, πιστεύοντες ὁμολογοῦμεν σε, σύν Μυροφόροις γυναιξί καί Ἀποστόλοις, Θεόν ἀληθινόν καί παντοδύναμον, τόν ἐκ Παρθένου σαρκωθέντα, εἰς τό σῶσαι τόν ἄνθρωπον.

ΕΙΣ ΤΑ ΑΠΟΣΤΙΧΑ.

Ἦχος πλ. α'. Χαίροις ἀσκητικῶν.

Χαίρει ἐν εὐφροσύνῃ τερπνῇ, ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ ἁσματίζουσα, Πατέρων τῶν Κολλυβάδων, συναγωγὴν ἱεράν, τοὺς ἐφεπομένους θείοις δόγμασιν· ταμεῖα πληρέστατα, εὐωδίας καὶ χάριτος, Εὐαγγελίου, τοῦ Ἁγίου τοὺς φύλακας, τοὺς διδάξαντας, τοῦτο λόγοις καὶ πράξεσιν· Φοίνικας ὑψικόμους τε καὶ κέδρους ἐν ὕδασιν, δικαιοσύνης φυέντας, ἐν εὐλογίαις χρηστότητος, πλουτοῦντας τὸν κόσμον, καὶ τῇ γῆ ἀνθηφοροῦντας, καρπὸν ἀθάνατον.

Στίχ. Εὐλογητος εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Δόξαν ὡς οὐρανοὶ λογικοὶ, ἐκδιηγείσθε Κολλυβάδες τοῖς πέρασι, Μακάριε τῆς Κορίνθου, φαεινοτάτῃ λαμπάς, τῶν Ἀρχιερέων μέγα σέμνωμα· συνάμα Νικόδημε, λύχνη Νάξου περίτρανε, καὶ τῶν γραμματῶν, ὁ ὀξύτατος κάλαμος, Ὅρους Ἄθωνος, τό χαρίεν κειμήλιον· Πάρου υἱέ θεσπέσιε, σοφέ Ἀθανάσιε, λόγων τελείων, ὁ ρήτωρ, τῆς ἀληθείας ἡ λύρα τε, Χριστόν ἰλεοῦσθε, ὧ Πατέρες ἡμῖν δοῦναι πταισμάτων ἄφεςιν.

Στίχ. Συναγάγετε Αὐτῷ τοὺς Ὅσιους Αὐτοῦ.

Χαίρετε Κολλυβάδες σεπτοί, Νήφων τῆς Χίου Νικηφόρε Παρθένιε, Παχώμιε σὺν Σιλβέστρω, Ἄνθιμε Σάββα Κοσμᾶ, ἅμα Ἀρσενίω Ἱερόθεε· τῆς Κρήτης Παρθένιε, ἀδελφέ τε Εὐμένιε, Κύριλλε Πάρου, ἐν Αἰγίνῃ Νεκτάριε, καὶ Παρθένιε, τῶν Σκουρταίων περίβλεπτε· Νάξου Πλανᾶ Νικόλαε, Ῥωσίας Παῖσιε, σὺν Αὐξεντίῳ, τῆς Ἄνδρου, Νισύρου στέφος

Γρηγόριε, γνωστοὶ σὺν ἀγνώστοις, παρῤῥησία ὑπὲρ πάντων Θεῶν πρεσβεύσατε.

*Εἶτα τὰ συνήθη Ἀναστάσιμα μεθ' ὧν
Δόξα. Ἦχος πλ. α'.*

Στῦλος τοῦ πυρός ὠδήγει, τὸν νομολάτρην Ἰσραὴλ, ἐκ τῆς χαλεπῆς τοῦ Φαραῶ δουλείας, εἰς τὴν γῆν τῶν ἀγαθῶν, ἣν Θεὸς αὐτοῖς ἐπηγγείλατο, τῇ τοῦ Μωυσέως χειραγωγίᾳ. Οὗτος πάλιν ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν, τῷ καιρῷ τῆς νέας χάριτος, διὰ τῶν θείων Κολλυβάδων, ἡμᾶς τὴν γῆν τῶν οὐρανίων δωρεῶν δείκνυσιν. Καὶ γάρ τῇ Θεοδιδάκτῳ σοφία, καὶ τῶν θείων ἔργων τῷ φωτί, πάντων πιστῶν τὰς καρδίας στηρίζουσιν, εἰς τό ὀρθῶς πιστεύειν καὶ τηρεῖν τὰ θεία δικαιώματα. Αὐτοῖς καὶ ἡμεῖς, θεοπρεπεῖ μελωδία χρώμενοι, εἶπωμεν ἐν πεποιθήσει· Πατέρες Κολλυβάδες χαριτώνυμοι, οἱ ὁμαλίσαντες ἡμῖν ὁδὸν τῆς σωτηρίας, ταῖς Ὑμῶν ἱκεσίαις ἀξιώσατε, πάντας φθᾶσαι εἰς τέλος, οὐρανοῦ τὴν Βασίλειον λαμπρότητα.

Καὶ νῦν. Ἀναστάσεως ἡμέρα...

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος α'. Τῆς ἐρήμου πολίτης.

Κολλυβάδων Πατέρων τὴν χορείαν τιμήσωμεν, Πνεύματος Ἁγίου τοὺς μύστας, οἰκονόμους τῆς χάριτος Χριστοῦ τό Εὐαγγέλιον ἡμῖν, ἐδίδαξαν ἐν χρόνοις χαλεποῖς· καὶ ἀστέρες ὡς ὑπέρφωτοι τῶν ψυχῶν, τῆς πλάνης σκότος λύουσιν. Χαίροις τῶν θεοφόρων ἡ πλειάς, χαίρετε γένους στήριγμα· χαίρετε ἀληθείας οἱ πυρσοί, καὶ πίστεως ἐκφάντορες.